

Sahâbî Kime Denir?

Hüseyin Avni

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللّٰهِ
الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلٰى
سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ اَجْمَعِينَ

Bundan sonra...

{إِنَّ اللّٰهَ يَأْتِيكُمْ بِمُؤْمِنِينَ تُوَدُّوا الْأَمْثَلِينَ إِلَى
أَهْلِهَا}

“Şubhesiz ki Allah size emânetleri ehline vermenizi emretmektedir.”

Şu halde Allah celle celâlühû Mü'minlere, **emânetleri ehline vermelerini** emretmektedir. Her ilmî mes'ele de emânetlerden bir emânettir. Öyleyse Allah celle celâlühû **ilim emânetlerini** dahî gerçek sâhiblerine vermelerini emretmektedir. Aksine bir delîl olmadığından bu emrin mücebi (gerektirdiği hüküm) vücûbdur (farzlık ve vâciblik, yani olmazsa olmazlıktır.) O hâlde, ehil kimselerce ehil olduğu kabûl edilmeyen, **Hüdâî nâbit**[1] vatandaşlar, hele hele bilhassa Küfrün Enderûnlarında yetiştirilip onların tâ'lîm ve terbiyesine i'timâd edenler bu sahada konuşamazlar, konuşturulamazlar, sözlerine aslâ i'tibâr edilemez. Aksi takdîrde bu, bazen iyi niyetle de olsa, dîni hafîfe almak ve onunla oynamak olur ki, sonu korkunç bir zarardan başka bir şey olmaz.

Sahâbî, Sahâbe ve Ashâb mes'elesinin doğru kavranması da bu emânet mefhûmu içindeki ilmî mes'elelerdendir. Zîrâ onlar dînimizin ilk muhâtabları ve tatbîkçileri olup, Kur'ân'ı ve Sünnet'i başka bir ifâdeyle dîni bize ilk aktaran kimselerdir. Onlar hakkındaki en küçük bir yanlış ve zihniyet, Kur'ân ve Sünnet üzerinde şübhe ve tereddütlere götüren düşünceler meydana gelmesine sebebiyet verir. Nitekim dünden bugüne hep böyle olmuştur.

Sahâbî Ta'rîfi Hakkında Bir Takım Farklı Görüş ve İfâdeler:

“Sahâbî Kimdir?” sorusunu Allâme Zeynuddîn el-İrâkî'nin Fethu'l-Muğîs'inde geçen değişik görüşlerden hulâsa ederek cevablamaya çalışalım:

Bir: “Nebî aleyhissalâtü vesselâm'ı Müslümân olarak gören **Sahâbî**dir.”

Yani, **sağ iken onu görendir**... Kâfir olarak O'nu görüp de, ölümünden sonra Müslüman olan Sahâbî değildir. **Peyğamber iken gören mi, peyğamberlikten önce de gören mi?** Bu husûs ihtilâflıdır. **Temyîz**[2] **yaşındayken, akıl bâliğ yaşındayken gören mi, yoksa çocuk iken de gören mi?** Şeyhimiz[3] Alâî, **temyîz yaşındayken gören**, görüşündedir.

İki: Tâbi' olmak ve O'ndan almak yoluyla Resûlüllah sallelâhu aleyhi ve sellem'le beraberliği uzun olan, oturup kalkması çok olan. **Ebû Muzaffer es-Sem'ânî** bunu usûlcülerden nakletti. **Sem'ânî**, "‘*Sahâbî*' ismi, lügat ve açık ma'nâsı bakımından bu (anlatılan) kimseye denir" dedi. **Sem'ânî** (devamla) 'hâlbuki hadîsçiler, **Sahâbîlik** ismini, *Resûlüllah sallelâhu aleyhi ve sellem'den bir hadîs yâhud bir kelime işiten herkes için kullanmaktadırlar. Onlar, mes'eledede geniş davranıyorlar; o kadar ki, O'nu bir defa göreni de sahâbeden sayıyorlar'* dedi.

Ebu'l-Muzaffer, usûlcülerden böyle nakletti. Oysa bu görüş usûlcülerden bir kısmının görüşüdür. **Âmidî**, **İbnu Hâcib** ve başkaları böyle anlattılar. **İbnu's-Sabbâğ** da bu husûsta el-Udde isimli kitâbda kesin konuştu.

Kadı Ebû Bekir el-Bâkîllânî şöyle dedi: Lügat âlimleri arasında 'Sahâbî'nin 'suhbett'ten[4] türediğinde, belli bir miktâr **suhbetten** türemediğinde, bu (sahâbî) ismin(in), az yâhud çok **başkasıyla beraber olan** için geçerli olacağına anlaşmazlık yoktur. '*Falancayla, bir sene, bir ay, bir gün, bir saat (an) suhbet ettim (arkadaşlık yaptım)*' denir. Bu da lügatte bu ismin Efendimiz sallelâhu aleyhi ve sellem'le günün bir anında beraber olan için geçerli kabul edilmesini gerektirir. İsmi iştikâkında asıl olan işte budur. Bununla beraber, bu isimlendirmeyi, ancak beraberliği çok ve buluşması kesintisiz olan için kullanmaları husûsunda imâmların (bir kısmının) örfü yerleşmiştir. Bu ismi, imâmlar(ın bir kısmı) kişiyle bir an buluşan ve gezen, ondan bir hadîs işiten için kullanmazlar.

Âmidî şöyle dedi: En doğrusu şudur: **Sahâbî O'nu görendir**. (Âmidî) bunu, **Ahmed İbnu Hanbel**'den ve ashâbımızın çoğundan nakletti. Bu görüşü **İbnu Hâcib** de seçmiştir. Çünkü **suhbet** (beraber oluş) azı da çoğu da içine alır.

Evet, **Ebû Zur'a er-Râzî** ve **Ebû Dâvûd**'un sözlerinde **suhbetin** görmekten daha sınırlı olduğunu gerektirecek ifâde vardır. Zîrâ onlar, **Târik İbnu Şihâb'ın Efendimiz sallelâhu aleyhi ve sellem'i görmesi vardır ama suhbetiyoktur**, dediler. Bize **Âsım el-Ahvel**'den rivâyet edilen de böyledir. O, **Abdullah İbnu Sercis Resûlüllah sallelâhu aleyhi ve sellem'i gördü, ama sahâbîliği yoktur**, dedi.[5]

Muhammed İbnu Sa'd'ın, et-Tabakât'ta yaptığı rivâyet de bunu göstermektedir: "Mûsâ es-Seylânî şöyle dedi: Enes İbnu Mâlik'e vardım ve '*sen Resûlüllah sallelâhu aleyhi ve sellem'in ashâbından kalan son kimse misin?*' dedim. O, şöyle cevâb verdi: **Bedevîlerden bir topluluk kaldı, amma Ashâbından son kalan benim.**"

İbnu Salâh, '*Bu rivâyetin isnâdı güzeldir; Müslim bunu Ebû Zur'a'nın yanında rivâyet etti*', dedi.

Buna verilecek cevâb şudur: O, (Enes) husûsî (özel ve ileri seviyede bir) suhbeti (arkadaşlığı) isbât etmeyi kastetti. Bu, o bedevîler için yoktu. **Ebû Zur'a** ve **Ebû Dâvûd** da umûmî sahâbîliği değil, husûsî sahâbîliği kasdettiler.

Üç: **Saîd İbnu Museyyeb**'den O, Resûlüllah sallelâhu aleyhi ve sellem ile **bir** veya **iki sene** ikâmet etmeyi, **bir** veya **iki harbe** çıkmayanı **Sahâbî** saymadığı rivâyet edilmiştir.

Ben (**İrâkî**) derim ki; bu rivâyet, **İbnu'l-Museyyeb**'den sahîh olarak gelmemiştir. Ona varan

isnâdda Muhammed İbnu Ömer el-Vâkîdî vardır ki, bu adam hadîsde zayıf biridir.

Dört: Onunla *uzun zaman beraberlik*le birlikte *O'ndan hadîs almak* da şart koşulmuştur.

Beş: 'O'nu Müslüman, bâliğ ve âkil olarak gören...'

Büluğkaydı şâzzdır. (Sağlam görüşlere ters olup hükümsüzdür.)

Altı: 'O'nu görmese bile Müslüman olarak O'nun zamanına yetişen...' [6] (İrâkî'den Hulâsa Nakil Bitti.)

Bu altı maddeye İbnu Hacer'den bir madde daha ekleyelim:

Yedi: 'Nebî aleyhissalâtü vesselâm'a îmân ederek onunla karşılaşan ve Müslüman olarak ölen.'

Körlük yüzünden onu göremeyen, ama onunla karşılaşan sahâbî ta'rîfine giriyor. Kezâ onunla oturup kalkması uzun veya kısa olan, ondan hadîs rivâyet eden ve etmeyen de ta'rîfe giriyor. Bu ta'rîf, muhakkıklar, **Buhârî**, Şeyhi **Ahmed İbnu Hanbel** ve onlara uyanlarca seçilen en doğru ta'rîftir. Bunun dışındaki ta'rîfler hükümsüzdürler. [7]

Bu ta'rîf hadîschilerin tamamı, usûl-i fıkıhçıların da bir kısmının görüşüdür.

Usûl-i fıkıhçıların çoğunun görüşü ise *uzun beraberlik* şartını ihtivâ eder.

Ancak bu *uzun beraberlik* ne kadar olmalıdır? Bu mikdârın *altı ay* olduğu da *iki sene* olduğu da söylenmiştir.

Kısa bir müddet beraberliğine rağmen Ehl-i Sünnet tarafından ittifakla Sahâbî kabûl edilen **Cerîr İbnu Abdillâh el-Becelî** ve benzeri kişileri göz önüne aldığımızda *uzun zaman beraber olmak* şeklindeki sınırlandırmanın pratiğe aksetmediğini görmekteyiz. Aksettiğini var saysak bile, bu *uzun zamanın* miktârı belli değildir.

Saîd İbnu Museyyeb'den zayıf bir isnâd ile gelen ve mu'teber olmayan, *bir veya ikisene, bir veya iki harbde beraber olmak* haberi dışında belli bir miktârdan söz edilmemektedir. Öyleyse bu *uzunluk* ölçüsü büyük nisbette izâfîdir ki, *anlıkbuluşmalardan fazla olan, az yâhud çok bütün buluşmaları içine alabilir*.

İbnu'l-Hümâm'ın, et-Tahrîr'de, Tahrîr şârihleri **İbnu Emîr el-Hâcc**'ın et-Tahrîr ve't-Tahbîr'de, **Emir Padişah**'ın da Teysîru't-Tahrîr'de, zikrettikleri "(Sahâbî olmak için) Nebî sallellâhu aleyhi ve sellem ile *uzun müddet beraberliğin gerekliliğinin Hanefîlerce seçilen bir görüş olması*" bu şekilde anlaşılmalıdır. Zîrâ onlar, "*altı aylık*" veya "*bir senelik*" beraber olmak veyâhud da "*bir harbde beraber olmak*" görüşlerini "*denildi ki*" gibi bir lafızla ifâde etmekle açıkça zayıf bulmaktadırlar. Sahâbîliği ittifakla kabûl edilen ama iki seneden hatta altı aydan çok daha az bir zamanda Resûlüllah sallellâhu aleyhi ve sellem'le beraber olan Cerîr radiyellâhu anhu gibilerini Sahâbe'nin dışında tutmamaları [8] bu dediğimizi güçlendirmektedir.

Demek ki bu görüş, sadece müteahhirûn'un [9] görüşü değil, aksine hem mütekaddimûn'un [10], hem

de müteahhirûn'un görüşüdür. Bazı câhil edepsizlerin dediği gibi, -hâşâ- **tabulaştırılan**[\[11\]](#) değil, âlimiyle, avâmıyla Ümmet'in hemen tamamının görüşüdür. Ümmet'in ittifakıyla Sahâbe'den kabûl edilen bir takım zâtları Sahâbe'nin dışına çıkartmayı, putlaştırdığı cüce akli ve azgın nefsinin şiddetli arzusu gereği kaçınılmaz gören kubur fareleri.. Esâs tabucu olanlar onlardır.

'Ashâbıma sövmeyiniz...' hadîsine gelince...

Evet, Nebî sallem aleyhi ve sellem efendimiz şöyle buyurdu:

لَا تَسُبُّوا أُمَّةً مِنْ بَنِي فِرْعَوْنَ وَآلِ هَارُونَ وَآلِ مَرْيَمَ وَآلِ عِمْرَانَ وَآلِ إِبْرَاهِيمَ وَآلِ إِسْحَاقَ وَآلِ يَسْحَقَ وَآلِ جَدِّكُمْ أَوْ زَوْجِكُمْ مِثْلَ مَا بَدَأَ اللَّهُ بِهِ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكُفَّارِ

"Ashâbıma sövmeyin!.. Canım elinde olan(Allah)a yemîn ederim ki, sizden biriniz uhud dağı kadar altun harcasa onlardan birinin ne bir müddüne ve ne de yarısına ulaşamaz."[\[12\]](#)

Bu hadîse dayanarak vesveselerle mü'minleri şaşkırtmaya çalışan bir takım insan şeytanları da var.

Şu densizler '**Bu sözü söyleyen Efendimiz sallem aleyhi ve sellem'in muhâtabları kimlerdi, ashâbı kimdi?**' diyorlar. Yani, '**sövmeyin dediği kimseler, açık ki ashâbı değildi**' demek istiyorlar. Böylece, bu hadîsten müthiş bir ma'nâ çıkartmış oluyorlar (!)

Kur'ân, Sünnet ve lîsân ilimlerinden mahrûm ve uzak olmak, bu saçmalama ve hezeyan için yeter bir sebep olmayıp, ayrıca kendini dev aynasında gören bir cüce ve edepsiz birisi olmak da zarûrîdir.

Zîrâ;

Bir: Bazen şu anda karşınızda bulunanlara hitâb eder, onları değil, o türden olan geçmişlerini kastetmiş olabilirsiniz.

Nitekim Kur'ân'ın birçok âyetinde Efendimiz sallem aleyhi ve sellem zamanındaki Yehûdîlere hitâb edilip onların geçmiş ataları kastedilmektedir.[\[13\]](#) Çünkü anlatılan şu mâcerâlar Peygamberimiz sallem aleyhi ve sellem zamanındaki Yehûdîlere âid değildi.

İki: Bazen birilerine hitâb eder, bir kısmını kastedersiniz, hepsini değil.

Mü'minlern tamâmına hitâb edilmesine rağmen **namaz kılın, oruç tutun, haccedin zekât verin, cihâd edin** emirleriyle sadece belli şartları bulunduranların kasd edilmesi gibi...

Üç: Bazen karşınızdaki birine hitâb eder, hiçbir şekilde onu kastetmez, başkasını kastedersiniz. Birine seslenir, başkasına duyurursunuz.

Türkçede bunu, '**kızım sana söylüyorum, gelinim sen dinle**' yahud '**anla**' ifâdesiyle anlatırlar.

Nitekim Allah celle celâlühû şöyle buyurmuştur:

{وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ
لَئِن أُشْرِكَتْ لَيُخْطَبَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ
الْخَاسِرِينَ }

“Yemîn olsun ki, kesinlikle sana ve senden önceki(resûl)lere, ‘şâyet şirk koşarsan, yemîn olsun ki, elbette amelin boşa gider ve zarara uğrayanlardan olursun’ diye vahyedilmiştir.”[14]

“Yemîn ederim ki şâyet sen (ey Resûlüm), ilim sana geldikten sonra, onların hevâlarına uyacak olursan, senin için (seni) Allah(ın azabın)’dan (kurtaracak) ne bir dost ne de bir yardımcın yoktur.”[15]

Her bir Mü’min bilir ki, Allah celle celâlühû müşrik olacak birisini -hâşâ- yanılıp peygamber yapmaz. Peygamberler *ma’sûm* olup, şirke girmek ihtimâlleri yoktur. Öyleyse bu hitâb, peygamberlerin şahsında peygamber olmayanlardır.

Bazı sapıklar çıkıp da bu âyetlere dayanarak, peygamberlerin ma’sûm olmadığını iddiâ edecek olurlarsa onlara şu âyeti okuyunuz:

{قُلْ إِنْ كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ
الْعَابِدِينَ }

“De ki, eğer Rahmân bir çocuk edinecek olsaydı, (ona) ibâdet edecek olanların ilki ben olurum.”[16]

Rahmân elbette bir çocuk edinmeyeceği açık ve kesindir. O hâlde bu âyetten de anlaşılmaktadır ki, koşulan şart her zaman olabilecek demek değildir.

{لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا }

“Şâyet onlarda (yerlerde ve göklerde) ilâhlar olsaydı elbette bozulurlardı.”[17]

{لَوْ أُرِيدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهْوًا لَاتَّخِذْنَا هُ مِنْ
لَدُنَّا }

“Şâyet biz bir eğlence edinecek olsaydık, onu elbette kendi katımızdan edinirdik.”[18]

{لَوْ أُرَادَ اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لاصْطَفَى مِمَّا
يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ }

“Şâyet Allah bir çocuk edinmeyi isteseydi, elbette yaratmakta olduklarından dileyeyeceğini seçerdi.”[19]

Dört: Bazen önünüzdeki birilerine hitâb eder, onlardan ve onların yolunda olacak olanlar, ama henüz mevcûd bulunmayıp ileride gelecek olan kimseleri kastedersiniz.

Nitekim Ahmed İbnu Hanbel, Buhârî, Müslim ve diğerleri tarafından rivâyet edilen

{ كَيْفَ أَنْزَلْتُمْ إِيَّاهُ إِذْ أَنْزَلْنَا مَرْيَمَ فَاذْكُرْهَا }
{ وَإِذْ أَنْزَلْنَا إِلَيْهَا الْكُرْآنَ فَاصْبِرْ }
{ وَإِذْ أَنْزَلْنَا إِلَيْهَا الْكُرْآنَ فَاصْبِرْ }

“İmâmınız (Mehdî) sizden iken, Meryem oğlu ‘Îsâ aleyhisselâm aranıza indiği zaman nasıl olacaksınız?!..” [20] hadîsi ve

Yine Müslim’in rivâyet ettiği,

{ كَيْفَ أَنْزَلْتُمْ إِيَّاهُ إِذْ أَنْزَلْنَا مَرْيَمَ فَاذْكُرْهَا }
{ وَإِذْ أَنْزَلْنَا إِلَيْهَا الْكُرْآنَ فَاصْبِرْ }

“Meryem’in oğlu (Îsâ aleyhisselâm) aranıza inip de size imamlık yaptığı zaman nasıl olacaksınız?!..” [21] hadîsi bu dediğimizin delillerindendir.

Çünkü bunlarda muhâtablar Sahâbe idiye de murâd edilen, onların yolunda olan ama henüz bulunmayan, ileride gelecek olan mü’minlerdir.

Beş: Bazen, müsnedün ileyh (hükmün, yani haberin veya fiilin dayandırıldığı şahıs) zamir olarak (meselâ *sen* şeklinde) getirilir. Ama sadece karşıdaki muhâtab kastedilmeyip muhâtab olabilecek herkes murâd edilebilir.

Altı: Kimi zaman belli bir sıfatı üzerinde bulunduran topluluğa hitâb edilir, *tecrîd* yoluyla o sıfatı kâmil olarak üzerinde bulunduranlar kastedilir. Onlara göre eksik bulunduranlardan bu sıfat nefyedilir (onlarda bu sıfat yok denilir).

{ فَاذْكُرْهَا إِذْ أَنْزَلْنَا إِلَيْهَا الْكُرْآنَ فَاصْبِرْ }
{ وَإِذْ أَنْزَلْنَا إِلَيْهَا الْكُرْآنَ فَاصْبِرْ }

‘Çünkü şübhesiz başlardaki gözler değil, lâkin göğüslerdeki gözler kör olur’ [22] âyetinde ve

{ لَيْسَ مِنْكُمْ مَنْ لَمْ يَرْحَمْكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ الْقُرْآنَ فَاصْبِرْ }
{ وَإِذْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ الْقُرْآنَ فَاصْبِرْ }

‘Büyüğümüze hürmet etmeyen, küçüğümüze merhâmet etmeyen ve âlimimizin hakkını bilmeyen bizden değildir,’ [23]

{ لَيْسَ مِنْكُمْ مَنْ لَمْ يَرْحَمْكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ الْقُرْآنَ فَاصْبِرْ }

‘Küçüğümüze merhâmet etmeyen ve büyüğümüzün hakkını (veya ‘şerefini’) bilmeyen bizden değildir.’ [24]

{ لَا إِيمَانَ لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ وَلَا دِينَ لَهُ }
{ وَلَا إِيمَانَ لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ وَلَا دِينَ لَهُ }

“Emâneti olmayanın îmânı, ahdi(nde durması) olmayanın da dîni yoktur,”[25]

{ لَيْسَ مِنْ سَا مَن لَمَ پَرَّ حَمَّ صَغِيرَ نَا وَيُوقَّ رُ
كَيُوقَّ نَا وَيَأْ مَرُّ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَ عَن
الْمُنْكَرِ }

‘Küçüğümüze merhâmet etmeyen, büyüğümüze hürmet etmeyen, ma’rûfu emretmeyen ve münkerden kaçındırmayan bizden değildir’,[26]

{ لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ ، إِنْ شَدَّ الشَّدِيدُ الذِّبْدُ
يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ }

‘Kuvvetli kimse pehlivân değildir;kuvvetli kimse sadece kızgınlık ânında kendine sâhib olandır’[27] gibihadîslerde ifâde edildiği gibi.

Yedi: Bazen belli bir vasfı üzerinde bulunduranlara hitâb edilir, önceden bu vasfa sâhib olup, diğerlerini geçen öncüler kastedilir.

Nitekim Efendimiz sallemü aleyhi ve sellem,

{ أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ الْإِلَهَ بَعَثَنِي إِلَيْكُمْ فَقُلْتُمْ :
كَذَبْتَ وَقَالَ : أَيْ بُو بَكَرٍ صِدْقَةٌ وَأَسَانِي بِنَفْسِهِ
وَمَالِهِ ، فَهَلْ أَنْتُمْ تَأْرِكُوا لِي صَاحِبِي }

“Ey insanlar!.. Şübhe yoktur ki Allah beni size peygamber olarak gönderdi ve siz, ‘yalan söyledin’ dediniz; Ebû Bekr de ‘doğru söyledin’ dedi ve canıyla malıyla beni korudu; sâhibimi (sahâbîmi) bana bıraksanız ya!”[28]buyururken, birinci muhâtabı onunla münâkaşa ederek bu söze sebebiyyet veren Ömer radiyellâhu anhu, sâhibim dediği de Ebû Bekir radiyellâhu anhu idi. Ömer radiyellâhu anhu’nun Sahâbî olduğunda ise hiçbir mü’min şübhe etmez. Edenin canı cehenneme...

‘Ashâbıma sövmeyiniz’sözünün ilk muhâtabı Ahmed İbnu Hanbel ve diğerlerinden gelen sahîh rivâyetlere göre Hâlid İbnu Velîd idi:

{ عَنْ أَنَسٍ قَالَ : كَانَ بَيْنَ خَالِدِ بْنِ الْوَلِيدِ ،
وَبَيْنَ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْفٍ كَلَامٌ ، فَقَالَ
خَالِدٌ لِعَبْدِ الرَّحْمَنِ : تَسْتَطِيلُونَ عَلَيْنَا
بِأَيِّ سَبِّ سَبَقْتُمُونَا بِهِ ، فَبَلَغْنَا أَنَّ ذَلِكَ
ذُكِرَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، فَقَالَ : دَعُوا لِي
أَصْحَابِي فَوَالَّذِي بَفِئْتِي بِبَيْدِهِ لَوْ أَنَّ نَفَقَتُمْ
مِثْلَ أُحُدٍ ، أَوْ مِثْلَ الْجَبَالِ ذَهَبًا مَا بَلَغْتُمْ
أَعْمَالَهُمْ }

Enes radiyellâhu anhu’dan yapılan rivâyete göre 0 şöyle dedi:

Hâlid İbnu Velîd ve Abdurrahmân İbnu Avf radiyellâhu anhumâ arasında kelâm (münâkaşa) vardı. Hâlid Abdurrahmân’a, ‘bizden önce (Mekkenin fethinden evvel) kavuştuğunuz günlerle bize dil uzatıyorsunuz’ dedi. Bize gelen habere göre bu söz Nebî sallemü aleyhi ve sellem’e ulaştı

ve şöyle buyurdu: Ashâbımı bana bırakın. Canım elinde olan(Allah)a yemîn ederim ki, uhud dağı veya[29] dağlar kadar altun harcasanız onların amellerine yetişemezsiniz.”[30]

Hâlid İbnu Velîd’in bir Sahâbî olduğunda ise ancak münâfıklar ve din düşmanları aksi kanaat sâhibi olurlar. O Hâlid ki, küfrün korkulu rüyası ve ‘Allah’ın kılıcı’ idi. Çünkü,

Nebî sallelâhu aleyhi ve sellem O’nun için şöyle buyurdu:

فَيَوْوُمَنْذِي سُمِّيَ خَالِدُ بْنُ سَيْفِ اللَّهِ {الَّهِمَّ هَذَا سَيْفٌ مِنْ سَيْفِ وَفِكَ فَإِنَّتَصِرُ بِهِ}

“ ‘Allahım!.. Bu senin kılıçlarından bir kılıçtır. Onu vasıtasıyla intikâm al.’ Bunun için Hâlid’e ‘seyfullah’ ismi verildi.”[31]

O’na, ancak kâfirler ve zındıklar düşman olabilir. Mü’minler, O’nu Sahâbe’nin dışına çıkaramaz.

Şu hâlde, ‘bu hadîsin ilk muhâtabları Sahâbe’den değildi’ demeye mü’minler cesaret edemezler. Hadîsi şu câhillerin anladığı gibi anlamamız lâzım geldiğinin en büyük bürhânlarından biri de oradaki kimselerin Sahâbe’den olduklarına dâir bulunan **icmâ’dır** ki, o kat’î bir hüccettir.

Elhâsıl, hadîsin ilk muhâtabı olan Hâlid İbnu Velîd icmâ’ ile Sahâbe’den olduğuna göre, ‘sövmeyiniz’ sözünün ilk muhâtabları Sahâbe’den değildiler, denilemez.

Bu hadîsi, şu câhillerin anladığı gibi anlayan geçmiş hiçbir âlim var mıdır? Kesinlikle yoktur.

Aksine bütün âlimlerin te’vîli bizim söylediğimiz istikâmettedir.

Diğer zayıf, hatta uydurma bir takım ‘**tabulaştırılan**’ rivâyetler bu hakîkati değiştirmeye yetmez.

Netîce

Günümüzde Şia ve onların düşüncesinin esîri olan müzebzeb şaşkınlık bu meseleyi de kaşımaktadır. İlla bazı Sahâbîleri Sahâbîlikten düşürebilmek için olmadık şaklabanlıklardan geri durmamaktadırlar. Sahâbe’yi tanıtan Ehl-i Sünnet kitâblarda geçen zevâtın hepsi Sahâbî’dir. Bu kitâblardaki Sahâbî olup olmadıklarında Ehl-i Sünnet âlimlerince ihtilâf edilenler hakkında ise kesin konuşulmamalı, ihtimâl elden bırakılmamalıdır. Rıdvânullahi teâlâ eleyhim ecmaîn. Onlar, kâinâtın güneşi sallelâhu aleyhi ve sellem efendimiz’den aldıkları ışıqla karanlık semâmızı ve yollarımızı aydınlatan ve süsleyen lambalar, yönümüzü gösteren yıldızlardır. Hâlid İbnu Ma’dân rahimehullâh isimli tâbiî’nin dediği gibi, ‘**onlar bizim aslımız ve faslımızdır; kalblerimiz onlara çarpar.**’ Onlara kem gözle bakan zındıklara ‘köpek’ demek köpeklere hakâret, ‘tezek’ demek de tezekler için âr olur.

وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى زَبْيِّ بْنِ سَيْفِ اللَّهِ وَوَصَّى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
تَسْلِيمًا كُلِّهَا ذَكَرَهُ الَّذِي أَكْبَرُونَ وَغَفَلَ عَنْ

ذِكْرُهُ الْغَافِلُونَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

- [1] **Hüdâi Nâbit:** Allah teâlâ tarafından, kendiliğinden bitme, aşısız, yabânî.
- [2] **Temyîz:** İyiyi, kötüyü, doğruyu, yanlış, kadın erkek ilişkilerini ayırmak.
- [3] Irâkî'nin şeyhi.
- [4] **Suhbet:** Beraber bulunmak, arkadaşlık yapmak.
- [5] Lâkin **Buhârî** ve **İbnu Hibbân** Sahâbi olduğu görüşündedirler. **İbnu Hacer**, el-İsâbe (779, ter:5325), Beytü'l-Efkâru'd-Devliyye,2004
- [6] **Irâkî**, Fethu'l-Muğîs'den kısaltarak: 343-347
- [7] **İbnu Hacer**, el-İsâbe: 1/7-8
- [8] **İbnu'l-Hümâm**, et-Tahrîr (326), Tahrîr şârihleri **İbnu Emîr el-Hâcc**, et-Takrîr ve't-Tahbîr (2/348-349), **Emîr Pâdişâh**, Teysîru't-Tahrîr (3/66-67)
- [9] **Müteahhirûn:** Sonrakiler
- [10] **Mütekaddimûn:** Öncekiler
- [11] **Tabu:** Büyük atlas okyanusu adaları ahâlisinin bir mevhum ma'bûd'a (ilâha) daha doğrusu mukaddes kabul etmek istedikleri her şeye verdikleri isimdir. Canlı cansız bir şeye bu isim söylendi mi, herkes ona riâyet, hürmet, hatta ibâdet etmeye mecbûr olup, hürmette kusur edenler umûmun düşmanlık ve tahkîrine dûcâr olurlar. (Ş. Samî, Kamusu'l-A'lâm:3/1604)
- Yani şu edesize göre Ümmet'in hemen hemen hepsi putperest. İyi bir düşünülün, bu **putperestlik** kime yakışıyor?
- [12] **Ebû Dâvû et-Tayâlisî**, el-Müsned (290, H:2183), **Ahmed** (3/11,54), **İbnu Ebî Şeybe**, M. Avvâme baskısı, (33071) **Buhârî** (3673), **Müslim** (2540,2541), **Ebû Dâvûd** (4658), **Tirmizî** (3861), **Nesâî**, el-Kübrâ (8308,8309), **İbnu Mâce** (161), **Ebû Ya'lâ** (1193-1198), **İbnu Hibbân** (6994,7253,7255) vd.
- [13] Bakara:47, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 61, 64, 73, 92, 93 ve benzeri âyetler.
- [14] Zümer:65
- [15] Bakara:120,145
- [16] Zuhruf:81
- [17] Enbiyâ:22
- [18] Enbiyâ:17
- [19] Zümer:4
- [20] **Buhârî**(3265)ve**Müslim**(155/244), '**imâmınız sizden olduğu veya size imâmlık yaptığı zaman**' şeklindeki bir tereddüt ile **Ahmed**(2/272), **Ebû Hureyre** radiyellâhu anhu'dan.
- [21] **Müslim** (155/245), **Ahmed**(2/272, yukarıdaki hadîs)
- [22] Hacc:46
- [23] **Hâkim** (1/122), **Ahmed** "Ümmetimden değildir" lafzıyla (5/323), **Münzirî**, 'isnâdı hasendir' dedi (et-Terğîb ve't-Terhîb:1/78), **Ubâde İbnu's-Sâmî** radiyellâhu anhu'dan.
- [24] **Ahmed** (2/185), **Hâkim** (1/62),**Tirmizî**, 'büyüğümüzün şerefini' lafzıyla (1920), **Abdullah İbnu Amr İbni Âs** radiyellâhu anhumâ'dan.
- [25] **Ahmed** (3/135), **İbnu Hibbân** (194)
- [26] **Tirmizî**, 'hasen ğarîbdır,' (1921), **Ahmed** 'büyüğe' ve 'küçüğe' lafızlarıyla (1/257), **İ. Abbâs** radiyellâhu anhum'a'dan

• İran Nakliye

- [27] **Ahmed** (2/517), yine ['Kuvvetli kimse pehlivan değildir' buyurdu. İnsanlar 'ya kimdir diye sorunca 'fakat o kızgınlık ânında kendine sâhib olandır' buyurdu"] lafzıyla (2/268), **Buhârî** (6114), **Müslim** (2609), **Ebû Dâvûd**, ["Resûlüllâh sallelâhu aleyhi ve sellem, 'sizde pehlivani ne sayarsınız' buyurdu; 'adamların yıkamadığı

kimsedir' dediler; O da 'hayır öyle değil, lâkin o, kızgınlık ânında kendine sâhib olandır' buyurdu" lafzıyla] (4779)

[28] **Buhârî** (3661,4640), **İbnu Ebî Âsım**, es-Sünne (1223), **Tahâvî**, Müşkilü'l-Âsâr (4/411, H:1709)

[29] Bu ifâde, Nebî sallelâhu aleyhi ve sellem efendimizin değil de rivâyet edenin tereddüdüdür.

[30] **Ahmed** (3/266)

[31] **Ahmed** (5/299), **Nesâî**, es-Sünenü'l-Kübrâ (5/48 H:8159), **İbnu Hibbân** (7048) İsnâdı sahîhdır.